

Allermindste af den Gymnastik, som de havde lært i Skolerne; jeg har ogsaa været Recrut, jeg har havt mangfoldige Kammerater af Landbostanden, og jeg har netop lagt Mærke til, hvilken Betydning Gymnastikundervisningen har havt; jeg har ikke een, men ti og tyve Gange faaet til Svar, naar jeg ved Dølværerne sagde til en Mand, som strax kunde gjøre en eller anden gymnastisk Bevægelse: „Naa, det kom De godt fra, De kom slink over Hesten,“ eller noget lignende: „Na, jeg har ogsaa havt en slink Skolemester hjemme.“ Der er mangfoldige Officerer, der kunne bevidne at have hørt faaanne Nttringer.

Man har sagt, og det er blevet fremdraget her i Dag, at de Timer, som man anvendte paa Gymnastikundervisningen, gik fra andre Fag, og hvad man i Særdeleshed trængte til, det var aandelig Udvikling; nu vil jeg spørge de Herrer, om de ikke troe, at en aandelig Udvikling staaer i Forbindelse med den legemlige; troe De ikke, at det, at være i Besiddelse af legemlige Færdigheder, giver mange gode Egenskaber, f. Ex. Selvfølelse, Rivfuldhed? Troe De ikke, at det, at være Herre over sine Kræfter, i en vis Forstand kan forandre Ens hele Væren? Er det ikke hændet de Herrer at have seet en halvvozen Dreng, der i lang Tid er bleven tirret af en stor opløben Lømmel, omfider tabe Taalmodigheden og gaae hen til ham og sige: „Nad det nu være nok, ellers faaer Du Prygl!“ Den Store slaaer en Skoggerlatter op, men den Lille tager et Par behændige Tag i ham og kaster ham i Grøften. Nu vil jeg spørge de Herrer, om De ikke troe, at en saadan Drengs Hjerne, naar han i sin Smidighed og Behændighed har et Værn mod den Stærkeres Overlast, seer anderledes ud, end naar han er en Bold for Enhver, der lægger Haand paa ham? Ingen kan betvivle det.

Desuden, er ikke en smuk og god Anstand, er det ikke, selv i reen materiel Henseende, et fortræffeligt anbefalingsbrev? Er det ikke bedre, naar jeg stiller mig i Forhold til En eller Anden, at jeg da kan træde ham imøde som en Mand, end at jeg maaskee skal falde over mine egne Been, naar jeg gaaer ind ad Døren?

Da Loven om Sommerkolegangen var for her i Thinget, da fatte man den aandelige Udvikling tilside, da kom man frem med et andet Argument, da sagde man: Vi kunne ikke tage Hensyn til den aandelige Udvikling, vi skulle have vort Arbeide gjort, vi skulle have Noget at leve af. Nu Gud ssee Lov, endnu er Ingen død af Sult i dette Land, og hvad der er meget bedre, det er, at Enhver, der har en Husketid af 20 à 30 Aar maa erkjende, at i materiel Velvære har Landbostanden gjort en overmaade stor Fremgang, og det trods de strengere Lovbestemmelser om Skolegangen. Ingen kan ønske det ivrigere end jeg, at den Udvikling fremdeles maa vedblive, men jeg troer, at vi ikke aldeles skulle fortabe os i det Materielle og tilsidebesætte ethvert Hensyn til at udvikle Sjælens og Legemets Blomst, om jeg saa maa sige. Seg vil haabe, at det ikke vil komme faavidt med os.

Man har sagt, og det er idag blevet fremhævet af den ærede Forslagsstiller, at den nærværende Sag var et Anliggende, der særlig interesserede Landbostanden, den angik dens Interesser, og at den bedst var stillet til at varetage sit eget Løb; ganske vist bør der lægges megen Vægt paa Landbostandens Mening herom, men det turde dog maaskee være tilladt at sige, at man ikke altid er den bedste Dommer i sin egen Sag; men i ethvert Fald er enhver Mand, hvad enten han er født i en Landsby eller i Rigsstaden, ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til at arbejde for, at Landbostanden ikke alene bliver mere bemidlet, men ogsaa faaer en dygtigere Sjæl og et dygtigere Legeme.

Jeg er fuldkommen overbevist om, at den ærede Forslagsstiller har forelagt denne Lov i den bedste Hensigt og i den Tro, at han der ved paa en let Maade kunde affasse visse uheldige Forhold, men jeg kan ikke troe, at han har seet den store Betydning, der ligger deri fuldstændig at berøve Landet Gymnastikundervisningen, og det vil være Følgen af nærværende Lovforslag; jeg vil ikke haabe, at der nogensinde vil findes en dansk Regjering, der vil række sin Haand dertil.